

การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) กับวิธีการสอน
แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)*

A comparison of the Achievement Scores and Satisfaction in Learning
English of Secondary One Students Instructed through the Communicative
Language Teaching (CLT) Methods and the Total Physical Response (TPR)

Methods

ริมล โพธิ์ชัยรัตน์**

รองศาสตราจารย์ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลอง (experimental research) โดยใช้รูปแบบ Post – test Only Control Group Design มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองใหม่ ที่เรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เรื่อง Descriptions กับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) 2) เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองใหม่ ที่เรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เรื่อง Descriptions กับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองใหม่ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 105 คน จาก 3 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Samplings) เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 1 จำนวน 35 คน เป็นกลุ่มทดลอง ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 2 จำนวน 35 คน เป็นกลุ่มควบคุม ใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 และแผนการจัดการเรียนรู้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 2). แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษ แบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 30 ข้อ มีค่าความยากง่าย (p) รายข้อระหว่าง $0.54 - 0.86$ และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง $0.23 - 0.57$ และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.639 3).แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า 1). นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เรื่อง Descriptions มีผลการเรียนรู้ในการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2). นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เรื่อง Descriptions มีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ABSTRACT

In this thesis, it is the experimental research by using post – test only controls group design and the researcher describes 1). compare the achievement scores in learning English of secondary one students instructed through communicative language teaching (CLT) methods and total physical response (TPR) methods 2). compare the satisfaction in learning English of secondary one students instructed through the communicative language teaching (CLT) methods and the total physical response (TPR) methods.

The research population consisted of 105 secondary one students in three classes at Klongmai School Muangsamutprakarn Samutprakarn enrolled in the second semester of the academic year 2016. The sample population came from the sample random samplings, the thirty – five students of the experimental group from the secondary one in the first classroom were to be instructed by the communicative language teaching (CLT) methods, whereas the thirty – five students of control group from the secondary one in the second classroom were to be taught by the total physical response (TPR) methods

The instruments of research consisted of 1). lesson plans by the communicative language teaching (CLT) methods examined by experts and which satisfied index of Item – Objective Congruence (IOC) validation criteria found that they were between 0.67 to 1.00 (IOC). 2). lesson

plans by the total physical response (TPR) methods examined by experts and which satisfied index of Item – Objective Congruence (IOC) validation criteria found that they were between 0.67 to 1.00 (IOC). 3). the test of student's assessment in learning English were in thirty multiple choices, the difficulty index in each point was between 0.54 to 0.86, the discrimination in each point was between 0.23 to 0.57 and the reliability of the test was 0.639.

Findings are as follows:

- 1) The students who were taught by using the communicative language teaching (CLT) methods in the title of description had a level higher achievement scores than the students who were instructed through the total physical response (TPR) methods at the statistically significant level of 0.05.
- 2) The students who learnt by using the communicative language teaching (CLT) methods in the title of description showed a level higher their satisfaction than the students who were instructed through the total physical response (TPR) methods at the statistically significant level of 0.05.

*บทความนี้เรียบเรียงจากสารานิพนธ์เรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) กับวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

**นักศึกษานิเทศศาสตร์ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาของการทำการวิจัย ในโลกปัจจุบันภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ เป็นภาษาที่คนส่วนใหญ่ทั่วโลกใช้ติดต่อสื่อสารกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน มีความสัมพันธ์กันในหลายๆ มิติ เช่น การติดต่อค้าขาย การศึกษา การเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ และการคมนาคม เป็นต้น ทุกอย่างที่กำลังกล่าวนั้นล้วนแล้วแต่เกี่ยวข้องกับการที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสารทั้งสิ้น ภาษาอังกฤษที่มีบทบาทในการดำเนินชีวิตของมนุษย์มาก เมื่อมนุษย์เราต้องมีการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ไม่ว่าจะสื่อสารเพื่อวัตถุประสงค์ใดก็ตาม การสื่อสารที่ถูกต้องและชัดเจนก็เป็นส่วนมีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะทำให้การสื่อสารนั้นเกิดประสิทธิภาพ เพราะจะทำให้ทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารเกิดความเข้าใจตรงกันและเกิดผลในด้านบวกตามมา แต่ถ้ามองอีกมุมกลับกัน เมื่อมนุษย์เราไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ หรือสื่อสารได้แต่ออกเสียงไม่ถูกต้องและชัดเจนเท่าที่ควร การสื่อสารภาษาอังกฤษระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารก็อาจจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดพลาด และมีความคลาดเคลื่อนไปจากข้อมูลเดิมที่ต้องการสื่อสารออกไป

จากผลการทดสอบทางการศึกษาในระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองใหม่ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ พบว่าตั้งแต่ปีการศึกษา 2556 – 2558 มีผลคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศทุกปีการศึกษา ดังรายละเอียดต่อไปนี้ ผลคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนเป็น 27.00 28.00 และ 30.21 ตามลำดับ และผลคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศเป็น 30.00 36.00 และ 40.31 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบผลการทดสอบทางการศึกษาในระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) ดังข้อมูลที่กำลังกล่าวมาข้างต้นแล้ว พบว่าผลคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนเพิ่มขึ้นทุกปีการศึกษา แต่ผลคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนยังต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศทั้ง 3 ปีการศึกษา เมื่อผลการทดสอบทางการศึกษาในระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) อยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำกว่าเกณฑ์ จากปัญหาดังกล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าควรเร่งหาแนวทางในการพัฒนาและแก้ไขอย่างเร่งด่วนทั้งเกี่ยวกับหลักสูตร หนังสือเรียน สื่อการสอนต่างๆ รวมทั้งวิธีการสอนที่มีต้องมีความหลากหลาย และน่าสนใจ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 22) ได้กล่าวว่า วิธีการสอนของครูมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ครูควรสอนกลวิธีในการอ่านให้นักเรียน เพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านของ

นักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นวิธีการสอนที่มุ่งเน้นในทักษะที่ต่างออกไป วิธีการสอนของครูก็มีผลต่อการพัฒนาการที่ดี และผลสัมฤทธิ์ที่เพิ่มขึ้นตามมาอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามวิธีการสอนที่สามารถพัฒนาการเรียนการสอนได้ทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเฉพาะเรื่องการสื่อสารที่ผู้เรียนในประเทศไทยประสบปัญหาอยู่ ณ ปัจจุบัน ก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจและควรให้ความสนใจ เพราะผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่กล้าสนทนาภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงมีนักวิชาการหลายท่านจึงให้ความสนใจในเรื่องของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังรายละเอียดต่อไปนี้ การสอนภาษาแบบสื่อสาร (Communicative Language Teaching - CLT) คือแนวคิดซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา (linguistic knowledge) ทักษะทางภาษา (language skill) และความสามารถในการสื่อสาร (communicative ability) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อสาร (Canale & Swain, 1980 ; Widdowson, 1978)

จากประสบการณ์สอนภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลา 7 ปี ของผู้วิจัยเองพบว่าผู้ที่ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดีนั้นต้องได้ลงมือปฏิบัติ และได้เคลื่อนไหวร่างกาย วิธีการสอนนี้คือวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) เป็นวิธีสอนภาษาโดยการใช้กิจกรรมในการเคลื่อนไหวเป็นหลักแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตามโดยการแสดงกิริยาท่าทางตามคำสั่ง วิธีสอนแบบ TPR ได้รับการพัฒนาขึ้นโดย ดร.เจมส์ เจ. อัชเชอร์ (James J. Asher) ศาสตราจารย์สาขาจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยซาน โฮเซ (San Jose University) มลรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยมีหลักการที่สำคัญคือ เน้นบทบาทบาทความเข้าใจซึ่งได้จากการศึกษา ค้นคว้า และสังเกต การรับรู้ภาษาแม่ของเด็ก และนำแนวทางการเรียนภาษาแม่ของเด็กมาทดลองใช้กับภาษาที่สอง ซึ่งผลการทดลองปรากฏว่า ผลการเรียนภาษาที่สองคล้ายคลึงกับการเรียนภาษาแม่ของเด็ก โดยเด็กจะสามารถพูดคำใดคำหนึ่งออกมาได้นั้น ต้องผ่านประสบการณ์การฟังมาก่อน ความเข้าใจในการฟังของเด็กจะดีกว่าการพูด และทักษะการฟังยังเป็นปัจจัยสำคัญในการนำไปสู่การพัฒนาการพูดอีกด้วย (Asher, 1979:3-4) จากผลการศึกษาดังกล่าว อัชเชอร์จึงได้พัฒนาแนวการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายและการใช้คำสั่งง่ายๆ และสั้นในการลดความเครียดของผู้เรียน ผู้สอนจะพูดภาษาเป้าหมายพร้อมแสดงท่าทางหรือปฏิบัติตามประโยคคำสั่งนั้นๆ แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตามจนผู้เรียนพร้อมจะปฏิบัติด้วยตนเอง ดังที่พัฒน์ น้อยแสงศรี (2541 : 22) กล่าวว่า การที่อัชเชอร์เน้นในด้านพัฒนาทักษะเพื่อความเข้าใจ

(การฟัง) ก่อนการพูดนั้นเป็นนวัตกรรมการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันที่เรียกว่า Comprehension Approach วิธีสอนภาษาที่อยู่บนพื้นฐานของความเข้าใจทั้งหลายนั้น มีความเชื่อร่วมกันว่า (ก) ความสามารถในการด้านความเข้าใจในการเรียนภาษาจะต้องมาก่อนทักษะในการแสดงออก (Comprehension before production) (ข) การสอนพูดควรรู้รอไว้จนกระทั่งทักษะความเข้าใจนั้นแน่นคืบแล้ว (ค) ทักษะที่ได้รับจากการฟังจะถ่ายโอนไปสู่ทักษะอื่นๆ (ง) ในการสอนนั้นควรเน้นในเรื่องความหมาย (meaning) มากกว่ารูปแบบภาษา (form) และ (จ) การสอนควรลดความเครียดของผู้เรียนลงให้มากที่สุด

จะเห็นได้ว่าวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) สามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร และสามารถเชื่อมโยงไปยังความสามารถในการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน เน้นการสอนให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง เพื่อให้ผู้เรียนมีผลการเรียนรู้และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะเปรียบเทียบวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) กับวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) เป็นวิธีสอนภาษาโดยการใช้กิจกรรมในการเคลื่อนไหวเป็นหลักแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตามโดยการแสดงกิริยาท่าทางตามคำสั่ง นำไปใช้สอนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองใหม่ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ ผลการศึกษาในครั้งนี้อาจเป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนต่อไป

สมมุติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เรื่อง Descriptions มีผลการเรียนรู้ในการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

2. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เรื่อง Descriptions มีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองใหม่ อ.เมืองสมุทรปราการ จ. สมุทรปราการ ปีการศึกษา 2559 จำนวน 105 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 ห้อง ซึ่งก่อนเข้าเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทางโรงเรียนมีการทดสอบวิชาภาษาอังกฤษของประชากร และเลือกนักเรียนห้องที่มีผลการทดสอบภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน มา 2 ห้องเรียน จากการทดสอบนักเรียนทั้งหมด 3 ห้องเรียน โดยได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 35 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 35 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1). ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) และวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

2). ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลการเรียนรู้ในการเรียนภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เรื่อง Descriptions มีผล การเรียนรู้ในการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วย ท่าทาง (TPR)

2. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เรื่อง Descriptions มีความ พึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วย ท่าทาง (TPR)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับครูในการใช้วิธีการสอนภาษาในการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสาร(Communicative Language Teaching) และวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) เป็นวิธีสอนภาษาโดยใช้กิจกรรมในการเคลื่อนไหว ในการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และระดับชั้นอื่นต่อไป

2. ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และระดับชั้นอื่นต่อไป

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจ ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) กับวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)*

การใช้ภาษาอังกฤษกับอนาคตของไทยในอาเซียน การที่ประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกอาเซียนไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสื่อสารกับสมาชิกในอื่นๆ ทั้งในประเทศสมาชิกด้วยกันเองและคนอีกมากมายเกือบทั่วโลกแล้วจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารทั้งสิ้น การใช้ภาษาอังกฤษกับอนาคตของไทยในอาเซียนจะเป็นเช่นไรมีบทความที่กล่าวไว้ดังนี้ กฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” ความหมายที่เป็นที่เข้าใจในขั้นต้นก็เป็นเพียงเรื่องของทางราชการและภาคธุรกิจเอกชนเท่านั้น ซึ่งหากเป็นเพียงเท่านั้นก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาของการทำงานในโลกปัจจุบันอยู่แล้ว แม้จะหมายความว่าเป็นการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างกันในการทำงานร่วมกันของเจ้าหน้าที่รัฐบาล ตลอดจนองค์กรและหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ทว่าความหมายของบทบัญญัติที่ให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของอาเซียนสำหรับการทำงานร่วมกันนั้นมีความหมายกว้างไกลไปถึงทุกส่วนของประชาคมอาเซียนด้วย หมายความว่าประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น นอกเหนือจากภาษาประจำชาติหรือภาษาประจำถิ่นของแต่ละชาติแต่ละชุมชนเอง เพราะไม่เพียงแต่เจ้าหน้าที่รัฐเท่านั้นที่จะต้องไปมาหาสู่ร่วมประชุมปรึกษาหารือและสื่อสารกัน และไม่เฉพาะนักธุรกิจและคนทำมาค้าขายระหว่างประเทศเท่านั้นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารและการติดต่อธุรกิจระหว่างกัน แต่ในเมื่อทุกคนที่อยู่ในอาเซียนล้วนแล้วแต่เป็นพลเมืองของอาเซียนด้วยกันทุกคน และทุกคนจะต้องไปมาหาสู่ เดินทางท่องเที่ยว ทำความรู้จักคุ้นเคยต่อกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน และที่สำคัญทุกคนจะต้องเดินทางข้ามพรมแดนเพื่อหางานทำและแสวงหาโอกาสที่ดีกว่าให้กับชีวิต ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียน ในการสื่อสารสร้างสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียน โลกแห่งมิตรไมตรีที่ขยายกว้างไร้พรมแดน โลกแห่งการแข่งขันไร้

ขอบเขตภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่สองของชาวอาเซียน เคียงคู่ภาษาที่หนึ่ง อันเป็นภาษาประจำชาติของแต่ละคนแสวงหาโอกาสทางการศึกษาในอาเซียน ในอนาคตอันไม่ไกล โครงการแลกเปลี่ยนนักเรียน นักศึกษา ครู อาจารย์ และ บุคคลากรทางการศึกษาต่างๆจะมีมากขึ้น ทั้งแบบระยะสั้นเช่นการเดินทางศึกษาดูงานหรือร่วมประชุมทางวิชาการ และแบบระยะยาว เช่นการแลกเปลี่ยนครูอาจารย์ในงานสอนและงานวิจัย การให้นักเรียนนักศึกษาโอนหน่วยกิตข้ามไปศึกษาในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยในประเทศอาเซียนอื่นได้เป็นภาคการศึกษาหรือเป็นปีการศึกษาจะเริ่มมีในไม่ช้า การที่จะเรียนจบได้ปริญญาจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยอื่นในประเทศไทย จะเปิดกว้างให้นิสิตนักศึกษาย้ายไปเรียนเพิ่มหน่วยกิตที่มหาวิทยาลัยในสิงคโปร์ อินโดนีเซีย ฯลฯ ด้วยก็เป็นไปได้ ในที่สุดแล้วการเรียนการสอน หรือการศึกษาในอาเซียนทั้งระบบจะเป็นมาตรฐานเดียวกันเป็นอย่างต่ำ และจะเป็นมาตรฐานสูงระดับนานาชาติ เสมอเหมือนกันทุกสถาบัน ความสำเร็จของครู อาจารย์ และนักศึกษา ขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการแสวงหาวิชาความรู้เป็นสำคัญด้วย บทความดังกล่าวสอดคล้องกับบทความจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 7 ธ.ค. 53 ที่เขียนโดยฟาฏินา วงศ์เลขา ความว่าเมื่อประเทศไทยเป็นอีกหนึ่งสมาชิกที่กำลังจะก้าวสู่ประชาคมอาเซียนในอนาคตอันใกล้ ภาษาอังกฤษยิ่งทวีความสำคัญและความจำเป็นมากขึ้น คงถึงเวลาแล้วที่จะต้องมีการวางแผนและเตรียมพร้อมพัฒนาเด็ก เยาวชน และคนไทยให้มีคุณภาพและมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่สังคมคาดหวัง ครูผู้สอนซึ่งเป็นบุคลากรสำคัญในการถ่ายทอดความรู้เพื่อพัฒนาสังคม ต้องมีการปรับการเรียนเปลี่ยนการสอน ใฝ่ศึกษาเรียนรู้ตลอดเวลา แสวงหาเทคนิควิธีสอนใหม่ๆ เพื่อสร้างบรรยากาศและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย และผู้บริหารต้องให้ความสำคัญพร้อมสนับสนุนกระบวนการจัดการเรียนการสอนในการเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของภาษาประจำชาติและภาษาต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ในสังคมอาเซียนและเวทีโลกต่อไป

สำหรับผู้วิจัยเองนั้นให้ความสำคัญเรื่องการสื่อสารภาษาอังกฤษเสมอมาเน้นเรื่องการสื่อสารที่สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน คอยสร้างแรงเสริมทางบวกให้ผู้เรียนกล้าที่จะพูดและกล้าคิดอย่างสร้างสรรค์ โดยการพูดชื่นชมยิ่งดี หรือให้รางวัลเล็กๆน้อยๆ เมื่อผู้เรียนร่วมกิจกรรมเป็นต้น อย่างไรก็ตามการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ว่าจะนอกหรือใน

ห้องเรียน การสอนเนื้อหาในด้านวิชาการ หรือความรู้ต่างๆ ในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับประเทศสมาชิกอาเซียนจะยังไม่สมบูรณ์ เพราะครูควรสอดแทรกเนื้อหาในเรื่อง คุณธรรม จริยธรรม และความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เป็นต้น เพื่อให้ทุกคนในกลุ่มสมาชิกชาวอาเซียนใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุขต่อไป

(http://www.englishexpress.ac.th/index.php?option=com_content&view=article&id=108%3A2012-03-11-02-09-50&catid=10%3Anews-of-institute-of-english-express&Itemid=15 ค้นเมื่อ 4 กุมภาพันธ์ 2560)

คุณลักษณะของผู้เรียนและครูในศตวรรษที่ 21 ในฐานะการเป็นครูผู้สอนสิ่งที่สำคัญที่สุดคือผู้เรียน ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคือ ครูผู้สอนต้องรู้จักวิเคราะห์ตัวผู้เรียนในหลายๆด้าน เช่น ด้านอายุ หรือ ด้านพื้นฐานความรู้ที่มี เป็นต้น ทักษะในด้านภาษาเพื่อการสื่อสารในระดับสากลก็เป็นคุณลักษณะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 (21st Century Learners) ที่ครูควรให้ความสำคัญเช่นกัน การเป็นพลเมืองของสังคมในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นยุค Conceptual Age นอกเหนือไปจากการมีความรู้พื้นฐานระดับอ่านออกเขียนได้ (Literacy) แล้ว ทักษะที่มีความจำเป็นและได้รับการกล่าวถึงอย่างมากในปัจจุบัน ได้แก่ ทักษะในด้านการคิด ทักษะในด้านภาษาเพื่อการสื่อสารในระดับสากล ทักษะในด้านการบริหารจัดการกับข้อมูลสารสนเทศที่มีอยู่มากมายมหาศาล รวมทั้งความสามารถในการใช้และเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และสื่อสารโทรคมนาคม (ICT) ดังนั้น ในการเตรียมความพร้อมของผู้เรียนหรือเยาวชนให้สามารถเติบโตและเป็นพลเมืองที่พร้อมในการดำรงชีวิตและการทำงานในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องมุ่งเน้นในด้านการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนการสอน และการอบรมโดยส่วนหนึ่งก็คือทำให้ทั้งผู้สอน และผู้เรียนเกิดความเข้าใจถึงความสำคัญของการปรับเปลี่ยนวิธีการสอนและการเรียนรู้ให้ตอบสนองกับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป และรูปแบบการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2556, หน้า 71) มีกล่าวถึงบทบาทของครูในศตวรรษที่ 21 ว่าเป็นฟันเฟืองสำคัญในการจัดการเรียนรู้ จะไม่เน้น “ความรู้” แต่เน้นการพัฒนาให้มนุษย์มีทักษะ (Skill) ในการสืบค้นเข้าถึงความรู้ โดยการสร้างกระบวนการให้ผู้เรียนรู้ฝึกทำทนาย มี

กิจกรรมให้ทำ เรียกว่าเป็นการเรียนแบบ Active Learning คือวิ่งออกไปหาความรู้ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่าย และสร้างกิจกรรมระหว่างครูและผู้เรียนโดย

1. ครูต้องมีการปรับเปลี่ยนเรื่องความเชื่อ เรื่องการถ่ายทอดความรู้ จากการป้อนความรู้ใส่ลูกศิษย์เพียงอย่างเดียว ไปสู่ส่งเสริมให้ผู้เรียนนั้นได้รู้จักที่จะคิด และเฝ้าหาวิธีที่จะออกไปหาคำตอบ ตามทฤษฎีปิรามิดแห่งการเรียนรู้ (Learning Pyramid) นั้น โครงสร้างของปิรามิดระบุไว้ชัดเจนว่า การเรียนเพื่อให้ประสบผลสำเร็จมีหัวใจสำคัญคือการแลกเปลี่ยนพูดคุยกัน (Discussion) มีการทดลองปฏิบัติ (Practice Doing) และสามารถถ่ายทอด (Teaching) ให้ผู้อื่นได้

2. การเรียนในศตวรรษที่ 21 ครูจะมีบทบาทสำคัญยิ่งกว่าเดิมแต่ไม่ใช่ในฐานะผู้สอน แต่ในฐานะผู้ฝึกให้ผู้เรียนเกิดทักษะที่จำเป็น ครูต้องปรับตัวมาสู่การเป็นผู้ออกแบบการเรียนรู้ ตั้งคำถาม เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดและลงมือปฏิบัติ เพราะการลงมือทำจะช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ (Learning Skill) โดยอาจจะอยู่ในรูปแบบของโครงการ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับชีวิตตนเอง

3. ครู คือผู้ที่มีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงการศึกษาไปสู่ศตวรรษที่ 21 ต้องเริ่มสร้างครูที่กล้าลอง กล้าทำ มีแนวคิดเดียวกันเพื่อช่วยขับเคลื่อนแนวคิดการเปลี่ยนแปลงให้มีพลัง

4. การเปลี่ยนแปลงที่ต้องการให้เกิดขึ้น ไม่จำเป็นต้องเริ่มจากหน่วยงานระดับชาติ อาจจะเริ่มจากกลุ่มคนเล็กๆ ที่มีเป้าหมายเดียวกันเพราะการจะทำให้ผู้เรียนมีทักษะพร้อมก้าวสู่ศตวรรษที่ 21 เป็นเรื่องของทุกคนในสังคม

จากบทความดังกล่าวไม่ว่าจะเป็นครูผู้สอนหรือผู้เรียนเองต้องสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ใช้ชีวิตอยู่ในโลกที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มีเทคโนโลยีที่ทันสมัยรายล้อม คิดสิ่งต่างๆ ที่สร้างสรรค์ เพราะเราเป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในโลกของศตวรรษที่ 21st นั่นเอง

(http://www.pharmacy.cmu.ac.th/unit/unit_files/files_download/2014-04 ค้นเมื่อ 4 กุมภาพันธ์ 2560)

การสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) การเรียนการสอนในปัจจุบันแตกต่างจากการเรียนการสอนในสมัยก่อนค่อนข้างมาก เช่น สมัยก่อนครูสอนผ่านการเขียนเพียงในกระดานดำ แต่ในปัจจุบันมีการเรียนใช้กระดานไวท์บอร์ดแทนกระดานดำ หรือแม้กระทั่งการใช้กระดานอัจฉริยะ คือกระดานที่ในคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ช่วยสอน และอีกเรื่องที่

เห็นได้ชัดคือการสอนสมัยก่อนเน้นการท่องจำและเขียนเป็นหลัก แต่ในปัจจุบันเมื่อโลกมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และมีเทคโนโลยีต่างๆ เข้ามาทำให้โลกแคบขึ้น อีกทั้งความหลากหลายของภาษาที่ค่อนข้างที่จะแตกต่างกัน จึงมีภาษาที่เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน นั่นก็คือภาษาอังกฤษ ดังนั้นการสอนเพื่อการสื่อสารก็เป็นเรื่องที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งในยุคสมัยนี้

การสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) จัดเป็นแนวการสอน (Approach) มากกว่าวิธีสอน เพราะหมายถึงหลักการที่หลากหลาย ที่สะท้อนมุมมองในการสื่อสารและการเรียนภาษาซึ่งสามารถใช้สนับสนุนความหลากหลายของกระบวนการในชั้นเรียนได้ (ริชาร์ด และ โรดเจอร์. Richard and Rodgers, 2001: 172) การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการสื่อสารได้นั้นผู้เรียนจำเป็นต้องมีองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารดังนี้ (เฮดจ์. Hedge, 2000: 46-55) 1). ความสามารถในการด้านความรู้ในภาษา (Linguistic Competence) 2). ความสามารถในการด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic Competence) 3). ความสามารถในการด้านกรรณการร้อยถ้อยคำในภาษา (Discourse Competence) 4). ความสามารถในการด้านกลยุทธ์ในการใช้ภาษา (Strategic Competence) 5). ความคล่องแคล่ว (Fluency) รายละเอียดของแต่ละด้านมีดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการด้านความรู้ในภาษา (Linguistic Competence) หมายถึง ความรู้ที่เกี่ยวกับลักษณะของตัวภาษา เช่น ความรู้ในด้านของการสะกด การออกเสียง คำศัพท์ การสร้างคำ โครงสร้างตามหลักไวยากรณ์ โครงสร้างประโยคและความหมายด้านภาษา

2. ความสามารถในการด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาใน 2 ประการดังนี้

2.1 การรู้จักที่จะใช้ภาษาเพื่อที่จะให้บรรลุเป้าหมายหรือความต้องการ

2.2 การรู้จักที่จะปฏิบัติหรือแสดงออก โดยมีการใช้ภาษาตามความเหมาะสมกับบริบทของสังคม เช่น การใช้ภาษาอย่างสุภาพ การเลือกใช้รูปแบบของภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์กับบุคคลที่มีบทบาทต่าง ๆ กัน หรือมีสถานะที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า บุคคลนั้นจะต้องมีความรู้ในด้านสังคม (Sociolinguistic competence) ด้วยเช่นกัน

3. ความสามารถในการเรียงร้อยถ้อยคำในภาษา (Discourse competence) เป็นความสามารถที่ผู้เรียนทำให้ถ้อยความทั้งในภาษาเขียน หรือบทสนทนามีการเชื่อมโยงสอดคล้องกัน และสามารถเป็นที่เข้าใจได้

4. ความสามารถในการกลยุทธ์ในการใช้ภาษา (Strategic Competence) คานาเลและสวैन (Canale and Swain, 1980: 25 อ้างถึงใน เฮดจ์. Hedge, 2000: 52) ได้ให้คำจำกัดความว่า เป็นความสามารถในการจัดการในเหตุการณ์สนทนาในชีวิตจริง และเป็นวิธีที่จะรักษาให้มีการเปิดช่องทางหรือโอกาสในการสนทนา ตัวอย่าง เช่น กลยุทธ์ในการใช้คำพูดมาชดเชยความรู้ของภาษาที่มีไม่เพียงพอหรือไม่แน่ใจ โดยการอธิบายใช้คำพูดที่ใกล้เคียง ซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่จะทำให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จ (Achievement strategies) นอกจากนี้มีการใช้กลยุทธ์ในการลดรูป (Reduction strategy) โดยหลีกเลี่ยงที่จะใช้รูปแบบภาษาที่ผู้พูดไม่มีความแน่ใจและเลือกใช้คำอื่นมาทดแทน เช่น ใช้ Perhaps แทน “She might have ..” หรือ “She could have ...” หรือ “She must have...” เป็นต้น

5. ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความสามารถที่จะเชื่อมโยงหน่วยภาษาพูดเข้าด้วยกันด้วยความสะดวก ปราศจากความชักช้าที่ไม่เหมาะสม หรือลังเลโดยไม่มีขอบเขต นอกจากนี้จอห์นสัน (Johnson, 1979 อ้างถึงในเฮดจ์. Hedge, 2000: 54) กล่าวว่า เป็นความสามารถที่จะโต้ตอบอย่างต่อเนื่องภายในบทสนทนาแต่ละบท สามารถที่จะเชื่อมคำหรือวลีของคำถามสามารถที่จะออกเสียงด้วยการออกเสียงอย่างชัดเจน อีกทั้งเน้นหนักเสียงสูงต่ำได้อย่างเหมาะสมและสามารถที่จะปฏิบัติสิ่งที่กล่าวมานี้ได้อย่างรวดเร็วในสถานการณ์จริง (Real time)

นอกจากนั้นแล้วสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2556, หน้า 71) มีกล่าวถึงรูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ แบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำและนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คือ

1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การนำเสนอเนื้อหาใหม่ จัดเป็นขั้นการสอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับ

ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมาย ศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

2. ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) ขั้นการฝึกปฏิบัติเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่จะเรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้นำ (Controlled Practice / Directed Activities) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อยๆ ปล่อยให้ทำเองมากขึ้น เป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-Controlled) การฝึกในขั้นนี้มีจุดหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ก็มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นๆ ด้วยเช่นกัน

ในการฝึกนั้น ครูผู้สอนจะเริ่มจากการฝึกปากเปล่า (Oral) ซึ่งเป็นการพูดแบบง่ายๆ ก่อน จนได้รูปแบบภาษา แล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ไป สถานการณ์เหล่านี้จะเป็นสถานการณ์ที่สร้างขึ้นภายในห้องเรียน เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ครูผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่

3. ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนับเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ จากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตัวเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้ มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วย ให้ทั้งครูผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่าผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงใด สามารถนำไปปรับใช้ตามความต้องการ

การเรียนการสอนในโลกสมัยใหม่นี้ เป็นเรื่องที่ครูผู้สอนควรให้ความสนใจ และควรทำความเข้าใจธรรมชาติของการรับรู้ และเน้นการสื่อสารที่เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักการเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเอง และสามารถนำไปปรับใช้ตามความต้องการในชีวิตประจำวันต่อไป นอกจากนั้นแล้ว ครูควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย แต่เนื้อหาครูผู้สอนยังคงต้องตระหนักถึงความเหมาะสมกับตัวผู้เรียน และควรจะทำ

หน้าที่ผู้ฝึกหรือผู้ที่คอยให้คำแนะนำที่ดีต่อผู้เรียน เพื่อเป็นการต่อยอดทางกระบวนการคิดต่างๆต่อไป

การสอนด้วยการตอบสนองด้วยท่าทาง การเรียนการสอนหลายครั้งที่ผู้เรียนได้ลงมือทำเอง หรือการได้เคลื่อนไหวร่างกาย เช่นการเดินตามจังหวะเพลง การแสดงบทบาทสมมติ หรือการเล่นเก๋ต่างๆ เป็นต้น ผลการเรียนรู้ออกมาเป็นที่น่าพอใจ สอดคล้องกับการสอนด้วยการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) หรือเรียกย่อๆ ว่า TPR เป็นการสอน ที่พัฒนาโดยนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ชื่อ เจม อัสเซอร์ ซึ่ง ริชาร์ด และ รอดเจอร์ส (Richards and Rodgers. 1995 : 87), โดแนล แมดเซน และ ฮิฟเอร์ตี้ (Donald, Madsen and Hiferty. 1985 : 75 ; citing Asher. 1977) กล่าวว่า การสอนภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง หมายถึง วิธีการสอนภาษาที่มีความเกี่ยวเนื่องกันระหว่างและกิริยาท่าทาง หรือเป็นการสอนโดยผ่านอากัปกริยาต่างๆนั่นเอง โดยผู้สอนเป็นผู้ออกคำสั่ง แล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม ผู้เรียนคนใดมีความพร้อมก็สามารถเป็นผู้ออกคำสั่ง แล้วให้ผู้เรียนคนอื่นปฏิบัติตาม อัสเซอร์ (Asher. 1979 : 1 – 4) ได้กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศว่า สถิติผู้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมีน้อยมาก จะเห็นได้จากรายงานของ จอห์น ลอสัน (John Lauson) ผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐโอไฮโอ ในปี ค.ศ.1971 ปรากฏว่า มีสถิติด้านนักเรียนที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศ เลิกเรียนกลางคันในปีที่ 3 มากกว่า 85% และในปีที่ 4 มากกว่า 95% มีผู้สำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศจริงๆน้อยกว่า 5% หรือแม้แต่ในระดับอุดมศึกษาก็เช่นเดียวกัน จากรายงานของจอห์น บี แครร์รอล (John B. Carrol) ในปี ค.ศ.1960 พบว่าจากการใช้ข้อสอบมาตรฐานวัดผล การเรียนภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเอกระดับชั้นปีที่ 2 ขึ้นไปนั้น มีสถิติด้านนักศึกษาที่ทำคะแนนอยู่ในเกณฑ์ดี 5% และจำนวนนี้ มักจะเป็นผู้ที่มีความถนัดด้านภาษาสูง อัสเซอร์ ได้กล่าวว่า ความไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนี้ น่าจะมีสาเหตุ มาจากกระบวนการเรียนการสอนเป็นสำคัญ และเขาได้ตั้งข้อสังเกตว่า เหตุใดเด็กปกติอายุเพียง 1 ปี จึงมีความรอบรู้ในภาษาแม่ของตนใดเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นระบบเสียงไวยากรณ์ หรือความหมาย จากสาเหตุ ดังกล่าว อัสเซอร์จึงพยายามที่จะค้นหากลยุทธ์วิธีที่จะพัฒนาการเรียนภาษาต่างประเทศให้ดีขึ้น และหาวิธีที่จะสร้างแรงจูงใจใน

การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีมากขึ้น แนวคิดการสอนภาษาโดยวิธี TPR ได้มาจากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก โดยก่อนที่เด็กจะสามารถพูด คำหนึ่งคำได้ออกมานั้น เขาจะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังอย่างมากมาก่อนในขั้นแรก เด็กจะค่อยๆ ลอกเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมายโดยการเคลื่อนไหวอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย เช่น ใช้การมอง การชี้ การหัวเราะ เป็นต้น อัชเชอร์ได้อ้างถึงแนวคิดของเพียเจต (Piaget) ว่า กระบวนการรับรู้ภาษาของเด็กทารกในระยะเริ่มแรกนี้ เรียกว่า Construction Reality ซึ่งจะค่อยเป็นค่อยไปการสอนโดยวิธีบอกหรืออธิบายอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ เด็กไม่สามารถแปลความหมายของคำได้ แต่จะเรียนรู้จากการได้รับประสบการณ์ตรงซึ่งจากการศึกษาธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ที่ใช้วิธีการสื่อความหมายด้วยภาษาทางร่างกาย (Body Language Communication) และนำมาทดลองใช้กับการสอนภาษาที่สองพบว่า หลักการสอนภาษาโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่างานนี้เป็นหลักสากลที่สามารถใช้อย่างได้ผลกับหลักการสอนภาษาทุกภาษา แม้แต่การสอนภาษาแก่นักเรียนหูหนวก และเป็นวิธีที่ใช้ได้ผลกับทุกเพศทุกวัย

การสอนด้วยการตอบสนองด้วยท่างาน เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้ลงมือทำเอง เมื่อได้ทำซ้ำๆ จากการเรียนรู้สิ่งต่างๆ โดยการเคลื่อนไหวนั้น ผู้เรียนก็จะรับรู้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ สามารถจดจำเรื่องราวต่างๆ ได้เป็นอย่างดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสอนด้วยการตอบสนองด้วยท่างาน เป็นการสอนที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตัวเอง หลักจากการได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของครูผู้สอนโดยการเคลื่อนไหวร่างกายแล้ว ผู้เรียนก็จะเกิดการเชื่อมโยงสิ่งที่ได้ยินพร้อมกับทำท่างานประกอบ เกิดการเรียนรู้อย่างเป็นรูปธรรม ทำให้ผู้เรียนมีผลการเรียนรู้ที่ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัชเชอร์ (Asher, 1977) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน 30 คน ที่ใช้วิธีการสอนแบบ TPR กับนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการฟัง – พูด ในระยะเวลา 120 ชั่วโมงเท่ากันพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ TPR มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เท่ากับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการฟัง – พูด ในระดับชั้นที่สูงกว่า และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ มาโจรี ฮอลล์ (Majorie Hall Haley, 1987) เขาได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการโต้ตอบในทันที และการใช้ท่างานในการตอบที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทักษะคิด แรงจูงใจ และความสนใจของนักเรียนระดับปีที่ 1 ของสเปน โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาว่าผู้เรียน

ภาษาต่างประเทศจะประสบความสำเร็จในทักษะการพูดหรือไม่ เมื่อได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในประเทศติมอร์ 3 โรงเรียน จำนวน 178 คน ซึ่งได้รับการศึกษาโดยใช้พูดภาษาอังกฤษ วัดทัศนคติ แรงจูงใจ และตอบแบบสอบถามผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่าการเรียนโดยให้นักเรียนลงมือกระทำเป็นวิธีการที่ได้ผลในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

จากงานวิจัยจากต่างประเทศเกี่ยวกับการสอนด้วยการตอบสนองด้วยท่าทาง ทั้งสองเรื่องที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการสอนด้วยการตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นการสอนที่สามารถทำให้ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนสูงขึ้น เพราะมีการรับรู้และเรียนรู้ผ่านการเคลื่อนไหวร่างกาย และได้ลงมือกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองนั่นเอง

การที่ครูผู้สอนจะตระหนักถึงปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จนนำไปสู่การทำการการวิจัยนั้น ปัจจัยที่สำคัญคือการที่ครูผู้สอนมีเจตคติที่ดีต่อการสอน มีความเข้าใจถึงสภาพปัญหาต่างๆ โดยเฉพาะการค้นคว้าและทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน เช่น ปัญหาเรื่องการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน หรือจะเป็นวิธีการสอนแบบใดสามารถส่งผลให้ผู้เรียนมีผลการเรียนที่ดีขึ้น เป็นต้น จากสภาพปัญหาดังกล่าว ได้มีผู้ให้ความสนใจ ในเรื่องเจตคติของครูสอนภาษาอังกฤษ คือ นาดยา วงศ์รักมิตร ได้ทำการวิจัยเรื่อง เจตคติของครูสอนภาษาอังกฤษที่มีต่อบทบาทของตนเองกับการสอนใน ห้องเรียนเป็นงานวิจัย โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาเจตคติของครูที่มีต่อบทบาทของตนเองในการเรียนการสอน 2) เพื่อศึกษาบทบาทของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในการจัดการเรียนการสอนใน ห้องเรียนภาษาอังกฤษ 3) เพื่อศึกษาปริมาณการใช้ภาษาในห้องเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบสัมภาษณ์เจตคติของครูที่มีต่อบทบาทของตนเองกับการสอนในห้องเรียน 2) แบบสังเกตการณ์การสอนในห้องเรียน ข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาจากการสัมภาษณ์เจตคติของครูที่มีต่อบทบาทของตนเองกับการสอนในห้องเรียนนำมาคำนวณโดยใช้การหาค่าเฉลี่ย (mean) และการสังเกตการณ์การสอนในห้องเรียน รวมถึงการบันทึกวีดิทัศน์ ทั้งนี้จะเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนา เมื่อวิเคราะห์ผลการศึกษพบว่าครูส่วนมากมีเจตคติต่อบทบาทของ

ตนเองโดยมีแนวโน้มเป็นผู้ควบคุม (Controller) มากกว่าเป็นผู้ช่วยเหลือ (Facilitator) บทบาทที่ควรควรปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนมากที่สุดคือ ผู้ควบคุม รองลงมาคือผู้ ประเมินผล ผู้ กระตุ้นให้เกิดการคิดและการผลิตภาษา ผู้แก้ไขและผู้อธิบาย ส่วนบทบาทที่ไม่ค่อยปฏิบัติคือ ผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับและผู้เป็นแบบอย่าง บทบาทที่ปฏิบัติน้อยที่สุดคือ ผู้ประสานงานและให้ ข้อมูล ส่วนปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในห้องเรียนของนักเรียนมีน้อยมาก

จากศึกษางานวิจัยเรื่องนี้ผู้ทำการวิจัยพบว่าครูส่วนมากมีเจตคติต่อบทบาทของตนเอง โดยมีแนวโน้มเป็นผู้ควบคุม หรือที่เรียกว่ายังเป็นสอนแบบ teacher – centered คือการเรียนการสอนที่ให้ครูเป็นศูนย์กลาง การเรียนการสอนในลักษณะนี้เป็นการเรียนการสอนที่ค่อนข้างล่าช้า เพราะนอกจากนักเรียนแค่รับฟังคำสั่งแล้วทำตามครูแล้ว การเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ รวมทั้งการ ได้ลงมือปฏิบัติด้วยตัวเองก็จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ด้วย แล้วนักเรียนจะมีผลการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ได้อย่างไร

นอกจากเรื่องครูผู้สอนมีเจตคติที่ดีต่อการสอนภาษาอังกฤษแล้ว การสื่อสารภาษาอังกฤษ ในสังคมปัจจุบัน ก็มีความสำคัญและเป็นปัญหาในการเรียนการสอนในทุกระดับชั้น สอดคล้อง กับงานวิจัยของ ร่มยากรณ์ สุขเกษม โดยได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นการฟัง-พูดและการเสริมแรงบวกของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารที่เน้นการฟัง-พูดและการเสริมแรงบวก และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจหลังการจัดการเรียนรู้ ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดลาดสนุ่น ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 127 คน โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่ม แบบกลุ่มจำนวน 43 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการฟัง-พูดและ การเสริมแรงบวก แบบวัดการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังทดลอง และแบบสอบถามความพึงพอใจหลังการทดลอง สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลัง การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการฟัง-พูด และการ

เสริมแรงบวกสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และ 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการฟัง-พูด และการเสริมแรงบวกมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

จากการศึกษางานวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการฟัง-พูดและการเสริมแรงบวกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของรณิษา ฤทธิ์ สุขเกษม ผู้ทำการวิจัยพบว่าผู้เรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการฟัง-พูดเพิ่มมากขึ้น และการเสริมแรงบวกมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด นั้นหมายความว่าการจัดกิจกรรมในรูปแบบการสอนเพื่อการสื่อสารโดยเน้นการฟัง-พูดและการเสริมแรงบวกนั้น ทำให้ผู้เรียนมีความสุขในด้านการเสริมแรงบวก และการได้สื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น จากความกลัวหรือไม่กล้าในช่วงแรกๆก็จะน้อยลง กล้าพูด กล้าคิด และกล้าตัดสินใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลอง (experimental research) โดยมีการใช้รูปแบบ Post – test Only Control Group Design ดูรายละเอียดตารางที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) กับวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) โดยผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. วิธีการดำเนินการทดลอง
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 1 รูปแบบการทดลองแบบ Post – test only Control Group

CLT	R	X	O ₁		3 O
	กลุ่มนักเรียน	ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	ทดสอบหลังเรียน		ทดสอบหลังเรียน
					2 สัปดาห์
TPR	R	-X	O ₁		3 O
	กลุ่มนักเรียน	ใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง	ทดสอบหลังเรียน		ทดสอบหลังเรียน
					2 สัปดาห์

เมื่อ

CLT แทน นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) (กลุ่มทดลอง)

TPR แทน นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) (กลุ่มควบคุม)

R แทน กลุ่มนักเรียน

X แทน การเรียนการสอนโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

- X แทน การเรียนการสอนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

O₁ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลอง

O₂ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบหลังเรียนของกลุ่มควบคุม

O₃ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลองหลังเรียน 2 สัปดาห์

O₄ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียนของกลุ่มควบคุมหลังเรียน 2 สัปดาห์

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อดังนี้

ผู้วิจัยได้เลือกใช้เครื่องมือในการวิจัย 3 ชนิดดังต่อไปนี้ 1) แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ 2 รูปแบบดังนี้ 1.1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) 1.2) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) รูปแบบละ 5 แผน 2). แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและแบบ

ประเมินผลการเรียนรู้เรื่อง Describe a person's appearance and personality แบบเลือกตอบ จำนวน 4 ตัวเลือก (A, B, C และ D ตามลำดับ) จำนวน 30 ข้อ 3). แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย 1). การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยเริ่มจากการเตรียมจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) และแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) โดยการศึกษาและวิเคราะห์ แนวคิด ทฤษฎี และหลักการเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษ ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รวมทั้งเนื้อหาหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ Messages 1 หลักจากนั้นวิเคราะห์และคัดเลือกเนื้อหา การกำหนดจุดประสงค์ เพื่อกำหนดขอบข่าย เนื้อหาและหน่วยการเรียนรู้ แล้วเริ่มจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้มีทั้งหมดจำนวน 8 แผน หลังจากจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เสร็จแล้วจึงนำแผนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องของเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ รวมทั้งหลักการ และแนวคิดต่างๆ ต่อมาจึงดำเนินการแก้ไขปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้โดยปรับเปลี่ยนให้ สอดคล้องกับวิธีการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา แล้วนำแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสาร (CLT) และแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ที่ ปรับแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจ เพื่อพิจารณาถึงความถูกต้อง ด้านรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ความสอดคล้องของเนื้อหากับการเรียนรู้ของนักเรียน ภาษาที่ ใช้ สื่อและแหล่งเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมและจุดประสงค์ วิธีการวัดและประเมินผล และการ ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการ เรียนรู้ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) และ ด้วยวิธีการสอน แบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR)

2). การสร้างแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่อง Describe a person's appearance and personality เป็นแบบเลือกตอบ Multiple Choices จำนวน 40 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 4 ตัวเลือก โดยให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว เนื้อหาเกี่ยวกับการเติมคำศัพท์

เกี่ยวกับบทสนทนา และการตอบคำถามเกี่ยวกับลักษณะและบุคลิกภาพของบุคคล หลังจากนำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นมาจำนวน 40 ข้อนี้ไปทดลองใช้กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 1 โรงเรียนคลองใหม่ ปีการศึกษา 2559 จำนวน 35 คน เป็นนักเรียนที่เคยเรียนเนื้อหาเรื่องนี้มาแล้วและไม่ใช่นักเรียนที่เป็นประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำผลการทำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบในแต่ละข้อตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ แบบทดสอบที่สร้างขึ้นได้ค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.54 - 0.86 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.230 - 0.57 ได้แบบทดสอบมาทั้งหมดจำนวน 30 ข้อ นำแบบทดสอบทั้งหมดไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน ปรากฏว่าข้อสอบมีค่าความเชื่อมั่น (KR-20) เท่ากับ 0.639 แล้วนำแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่คัดเลือกไว้ไปดำเนินการพิมพ์และนำฉบับสมบูรณ์ไปทำการทดสอบวัดผลการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3). การสร้างแบบประเมินประเมินความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้เริ่มจากการศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ จากหนังสือ เอกสาร งานวิจัย และเว็บไซต์ต่างๆ นำความรู้ที่ได้มาสร้างแบบประเมินความพึงพอใจให้มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและวัตถุประสงค์ เมื่อศึกษาแล้วจึงได้สร้างแบบประเมินความพึงพอใจโดยใช้ scale 5 ระดับ หรือที่เรียกว่าวัดเจตคติตามเทคนิคของของลิเคิร์ต (Likert technique) หรือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของลิเคิร์ตสเกล มีจำนวนทั้งหมด 10 ข้อ ส่วนการให้ความหมายของค่าที่วัดได้ ผู้วิจัยใช้ค่าเฉลี่ยของผลคะแนนเป็นตัวชี้วัดตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์ตามแนวคิดของ เบสท์ (Best W. John, 1997, p 190)

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองใหม่ ระหว่างวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) กับวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) โดยดำเนินการทดลองดังนี้

1. ชี้แจงรายละเอียดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างคร่าวๆ ให้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
2. ดำเนินการสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) จำนวน 5 แผน ใช้เวลา 8 คาบเรียน กับนักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 35 คน โดยใช้เนื้อหาจากหนังสือเรียน Message 1 หลังจากที่ได้ดำเนินการสอนครบทุกแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนจำนวน 30 ข้อ

2.2 ผู้วิจัยใช้แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) จำนวน 5 แผน ใช้เวลา 8 คาบเรียน กับนักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 35 คน โดยใช้เนื้อหาจากหนังสือเรียน Message 1 หลังจากที่ได้ดำเนินการสอนครบทุกแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนจำนวน 30 ข้อ

3. ดำเนินการตรวจและให้คะแนนแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ หลังจากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน และคะแนนจากการประเมินแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไปวิเคราะห์ข้อมูล เปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้สูตร Independent t-test

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีทางสถิติดังต่อไปนี้

สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. การหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยคำนวณจากสูตร (ระวีวรรณ ศรีศรีรัมย์, 2558, หน้า 50-53)

ค่าความยากง่าย	$P = \frac{H + L}{2N}$	
ค่าอำนาจจำแนก	$r = \frac{H - L}{N}$	

เมื่อ

P แทน ค่าความยากของข้อคำถาม

r แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม

H แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบข้อคำถามถูก

L แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบข้อคำถามถูก

N แทน จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

1. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรของ

Kuder Richardson (KR-20) (คณาจารย์ภาควิชาการประเมินและการวิจัย, 2553, หน้า 282)

KR	=	$\frac{k}{k-1}$	$\left[1 - \frac{\sum pq}{S_x^2} \right]$		

เมื่อ

k แทน จำนวนข้อสอบ

P แทน สัดส่วนของคนที่ตอบถูก

q แทน สัดส่วนของคนที่ไม่ตอบผิด

S แทน ความแปรปรวนของคะแนน

2. การหาค่าความดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ด้านเนื้อหาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการสอน ของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร (คณาจารย์ภาควิชาการประเมินและการวิจัย, 2553, หน้า 282)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทนดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ด้านเนื้อหาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการสอน

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นในแต่ละข้อของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด (จำนวน 3 คน)

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การหาค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบวัดผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร Mean ดังนี้ (สุรศักดิ์ อมรรัตนศักดิ์, 2550, หน้า 54)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ

$$\bar{X} \quad \text{แทน} \quad \text{ค่าเฉลี่ย}$$

$$\sum X \quad \text{แทน} \quad \text{ผลรวมของคะแนนทุกตัวในกลุ่ม}$$

$$N \quad \text{แทน} \quad \text{จำนวนนักเรียนทั้งหมด}$$

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการศึกษาค้างนี้ว่าการวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลองโดยมีการใช้รูปแบบ Post – test Only Control Group Design การวิเคราะห์ผลเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) และวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยของผลการเรียนรู้หลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของกลุ่มทดลองเท่ากับ 20.83 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.246 และคะแนนเฉลี่ยของผลการเรียนรู้หลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของกลุ่มควบคุมเท่ากับ 16.54 ส่วนค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.238 ซึ่งสรุปได้ว่าผลการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) สูงกว่าวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ของกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (Sig < 0.05) ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการเรียนการสอนที่ใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารหรือที่เรียกสั้นๆว่า CLT นั้นเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอนในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพัฒนาการในด้านทักษะการพูด โดยมีการเชื่อมโยงความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้มารวบรวมผลประมวลผล และนำเสนอในรูปแบบของตัวเองผ่านการพูด นักเรียนส่วนใหญ่ในช่วงแรก ๆ ไม่กล้าพูดออกมาเนื่องจากกลัวพูดไม่ถูกหลักการใช้ภาษาอังกฤษ ครูต้องคอยเป็นผู้ให้คำแนะนำที่ดีที่ช่วยกระตุ้นและสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้นักเรียนรู้สึกเป็นกันเอง และกล้าพูดออกมา เมื่อนักเรียนสามารถสื่อสารผ่านการพูดได้แล้ว ทักษะการฟังก็เกิดควบคู่กันไปด้วย หลังจากนั้นจะสังเกตได้ว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถนำความรู้ที่ได้เชื่อมโยงไปสู่การเขียนและการอ่านต่อไป การเรียนรู้ในลักษณะนี้ได้สอดคล้องกับแนวคิดซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา (linguistic knowledge) ทักษะทางภาษา (language skill)

และความสามารถในการสื่อสาร (communicative ability) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อสาร ของ Canale & Swain และ Widdowson

การวิเคราะห์ผลเปรียบเทียบผลเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) กับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ผลการวิจัยพบว่าพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจเท่ากับ 44.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.525 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนการสอนแบบ TPR ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจเท่ากับ 40.54 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.954 จึงสามารถสรุปได้ว่าความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) สูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากจากที่นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีโอกาสในการสื่อสารกับเพื่อนๆในห้องเรียน มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆที่บางครั้งอาจไม่ได้มีโอกาสพูดคุยกับเท่าที่ควร กิจกรรมส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนกล้าพูด กล้าทำ กล้าคิด และกล้าแสดงออกมากขึ้น ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของรณรงค์ สุขเกษม เรื่องผลการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการฟัง-พูดและการเสริมแรงบวกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของรณรงค์ สุขเกษม ผู้ทำการวิจัยพบว่าผู้เรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการฟัง-พูดเพิ่มมากขึ้น และการเสริมแรงบวกมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด นั่นหมายความว่าการจัดกิจกรรมในรูปแบบการสอนเพื่อการสื่อสารโดยเน้นการฟัง-พูดและการเสริมแรงบวกนั้น ทำให้ผู้เรียนมีความสุขในด้านการเสริมแรงบวก และการได้สื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น จากความกลัวหรือไม่กล้าในช่วงแรกๆก็จะน้อยลง กล้าพูด กล้าคิด และกล้าตัดสินใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนักเรียนต้องเป็นผู้ที่ได้มีโอกาสในการพูดและนำเสนอให้ได้มากที่สุดเพื่อฝึกทักษะการพูดและกล้าแสดงออกมากขึ้น ครูควรคอยเป็นเพียงผู้ที่ให้คำแนะนำ

และคำปรึกษาต่างๆ รวมทั้งคอยกระตุ้นและสร้างบรรยากาศทั้งในและนอกห้องเรียนให้เป็นกันเองและเอื้อต่อการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ นักเรียนจะได้มีแรงเสริมและเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนอกห้องเรียน เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนมีความอยากในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้มากขึ้น โดยเฉพาะถ้านักเรียนมีโอกาสได้ไปเรียนนอกสถานที่ เช่น แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ที่มีชาวต่างชาติอยู่ เป็นต้น ครูควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนมีโอกาสได้สนทนากับเจ้าของภาษาโดยตรง ประสบการณ์เช่นนี้จะทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน (การอ่านและการเขียนจากใบงานที่ครูมอบหมายให้) และที่สำคัญที่สุดที่นักเรียนจะได้รับคือทักษะการใช้ชีวิตจริง และนักเรียนจะสามารถนำประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้เหล่านี้ไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้ในอนาคตต่อไป

คำขอบคุณ

ผู้วิจัยขอบคุณทางมหาวิทยาลัยที่มอบโอกาสให้ศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิต และมีโอกาสได้เรียนกับท่านอาจารย์ที่เปี่ยมไปด้วยปัญญา คอยให้คำแนะนำและสร้างแรงบันดาลใจให้ด้วยดีเสมอมา พร้อมทั้งมีโอกาสดูรู้จักมิตรแท้ในวันที่มีปัญหาคอยให้คำปรึกษาอยู่เสมอไม่เคยทอดทิ้งกัน

ริมล โพธิ์ชัยรัตน์

เอกสารอ้างอิง

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2547). รายงานการสังเคราะห์รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ของครูต้นแบบ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดับบลิว เจ พร็อพเพอร์ตี้

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2547). รายงานการสังเคราะห์องค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2556). บทวิเคราะห์สถานภาพการพัฒนาครูทั้งระบบและข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาครูเพื่อคุณภาพผู้เรียน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย

คณาจารย์ภาควิชาการประเมินและการวิจัย. 2553. วิจัยและสถิติทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ

กรมวิชาการ. (2551). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์

ระวีวรรณ ศรีครามครัน. การศึกษาอิสระ สาขาการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สุมิตรา อังวัฒนากุล. (2540). วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เสาวลักษณ์ รัตนวิษณุ. (2535). การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

รูปทอง กว้างสวัสดิ์. (2549). คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ. มหาสารคาม: โรงพิมพ์เดือนตุลา

วิทยา หาญบาง. (2558). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดโยธินประดิษฐ์โดยใช้วิธีการสอนแบบ KWL – Plus กับวิธีการสอนแบบปกติ. สารนิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ธมนต์ธร ทองยัง. (2558). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยวิธีการสอนด้วยเทคนิคการสร้างแผนผังความคิดและการสอนตามคู่มือครูของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย